UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

7 päivänä kesäkuuta 2013 *

EMOTR — Tukiosasto — Tilien tarkastaminen ja hyväksyminen — Rahoituksen ulkopuolelle jätetyt menot — Komission ylenmääräinen viivästyminen sille asetuksen (ETY) N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan nojalla toimitettujen tiedonantojen arvioinnissa — Asetuksen (EY) N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohta — Perusteluvelvollisuus — Kohtuullinen aika

Asiassa T-267/07,

Italian tasavalta, asiamiehinään avvocato dello Stato G. Aiello ja avvocato dello Stato S. Fiorentino,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään C. Cattabriga ja F. Erlbacher,

vastaajana,

jossa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan osittain kumoamaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä varainhoitovuoden 2006 osalta 27.4.2007 tehty komission päätös 2007/327/EY(EUVL L 122, s. 51),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Truchot sekä tuomarit M. E. Martins Ribeiro ja A. Popescu (esittelevä tuomari),

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 18.4.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.4.1970 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 729/70 (EYVL L 94, s. 13), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna 22.5.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1287/95 (EYVL L 125, s. 1), vahvistettiin yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamiseen sovellettavat yleiset säännöt. Asetus N:o 729/70 korvattiin yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17.5.1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1258/1999 (EYVL L 160, s. 103), jota sovelletaan 1.1.2000–16.10.2006 toteutettuihin menoihin.

2 Asetuksen N:o 729/70 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja 3 artiklan 1 kohdan sekä asetuksen N:o 1258/1999 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja 2 artiklan 2 kohdan nojalla Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitetaan maatalousmarkkinoiden yhteisen markkinajärjestelyn osana näiden maatalousmarkkinoiden tasapainottamiseksi Euroopan unionin sääntöjen mukaisesti tehtävät interventiot.

3 Asetuksen N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan 4 kohdan mukaan Euroopan yhteisöjen komissio päättää menoista, jotka jätetään unionin rahoituksen ulkopuolelle, jos se toteaa, ettei viimeksi mainittuja menoja ole toteutettu unionin sääntöjen mukaisesti.

4 Asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot toteuttavat kansallisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti toimenpiteet, jotka ovat tarpeen EMOTRsta rahoitettavien toimien tosiasiallisen toteuttamisen ja niiden säännönmukaisuuden varmistamiseksi, sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi ja käsittelemiseksi ja sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien vuoksi menetettyjen summien takaisin perimiseksi.

5 Asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdassa säädetään, että mikäli takaisinperintä ei ole täydellinen, unioni vastaa sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien taloudellisista seurauksista, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia taloudellisia seurauksia.

6 Asetus N:o 1258/1999 kumottiin ja korvattiin yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamisesta 21.6.2005 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1290/2005 (EUVL 209, s. 1).

7 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 3 kohdan sanamuodon mukaan ”jäsenvaltioiden on 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa säädetyn tilinpäätöksen toimittamisen yhteydessä toimitettava komissiolle yhteenveto väärinkäytösten vuoksi aloitetuista takaisinperintämenettelyistä ja eriteltävä vielä takaisin perimättä olevat määrät hallinnollisen ja/tai oikeudellisen menettelyn mukaan sekä väärinkäytöstä koskevan ensimmäisen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekovuoden mukaan”. Siinä täsmennetään myös, että ”jäsenvaltioiden on pidettävä komission saatavilla yksityiskohtainen selvitys kustakin takaisinperintämenettelystä ja vielä perimättä olevista määristä”.

8 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos takaisinperintää ei toteuteta neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa, takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista vastaavat 50-prosenttisesti kyseinen jäsenvaltio ja 50-prosenttisesti yhteisön talousarvio.

Asianomaisen jäsenvaltion on ilmoitettava 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa yhteenvedossa erikseen määrät, joita ei ole peritty takaisin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyssä määräajassa.

Takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä johtuvan taloudellisen taakan jakautuminen ensimmäisen alakohdan mukaisesti ei rajoita asianomaisen jäsenvaltion velvollisuutta jatkaa takaisinperintämenettelyä tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi. Näin takaisin perityistä määristä palautetaan [Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastolle (EMOTR)] 50 prosenttia tämän artiklan 2 kohdassa säädetyn pidätyksen soveltamisen jälkeen.

Jos takaisinperintämenettelyssä todetaan lopullisella hallinnollisella tai oikeudellisella päätöksellä, että väärinkäytöstä ei ole tapahtunut, asianomainen jäsenvaltio ilmoittaa sille ensimmäisen alakohdan mukaisesti aiheutuneen taloudellisen taakan maataloustukirahastolle menona.

Jos takaisinperintää ei asianomaisesta jäsenvaltiosta riippumattomista syistä ole voitu toteuttaa ensimmäisen alakohdan mukaisessa määräajassa ja jos takaisin perittävä määrä on yli 1 miljoona [euroa], komissio voi jäsenvaltion pyynnöstä kuitenkin jatkaa alkuperäistä määräaikaa enintään 50 prosentilla.”

9 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 6 kohdan mukaan ”jäsenvaltiot voivat asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa jättää takaisinperinnän suorittamatta”. Tässä säännöksessä täsmennetään, että tällainen päätös voidaan tehdä vain jos

”a) takaisinperinnästä aiheutuneet ja ennakoitavat kustannukset ovat yhteensä suuremmat kuin takaisin perittävä määrä;

b) takaisinperintä osoittautuu mahdottomaksi velallisen tai väärinkäytöksestä oikeudellisesti vastuussa olevien henkilöiden maksukyvyttömyyden vuoksi, joka on todettu ja hyväksytty asianomaisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti”.

10 Samassa säännöksessä säädetään, että ”asianomaisen jäsenvaltion on merkittävä 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun yhteenvetoon erikseen määrät, jotka se on päättänyt olla perimättä takaisin, sekä tällaisen päätöksen perustelut”.

11 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 8 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Komissio voi 31 artiklan 3 kohdassa säädettyä menettelyä noudatettuaan päättää jättää yhteisön rahoituksen ulkopuolelle yhteisön talousarviosta vastattaviksi aiheutuneet määrät, jos

a) se katsoo tämän artiklan 5 ja 6 kohdan nojalla, että väärinkäytökset ja takaisinperinnän toteuttamatta jättäminen johtuvat jäsenvaltion hallinnon, viranomaisen tai elimen tekemistä väärinkäytöksistä tai laiminlyönneistä;

b) se katsoo tämän artiklan 6 kohdan nojalla, että takaisinperintämenettelyn lopettamista koskevaan päätökseen liittyvät jäsenvaltion perustelut eivät ole riittävät.”

12 Asetuksen N:o 729/70 16 artiklan, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1258/1999 20 artiklan ja asetuksen N:o 1290/2005 47 artiklan kanssa, mukaisesti asetusta N:o 729/70 sovelletaan jäsenvaltioiden 1.1.1971–31.12.1999 toteuttamiin menoihin kun taas asetusta N:o 1258/1999 sovelletaan 1.1.2000–16.10.2006 toteutettuihin menoihin.

13 Asetuksen N:o 1290/2005 49 artiklan kolmannen alakohdan toisen luetelmakohdan nojalla muun muassa saman asetuksen 32 artiklaa sovelletaan kuitenkin sääntöjenvastaisuuksiin, jotka on annettu tiedoksi yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksen yhteydessä aiheettomasti maksettuja määriä

koskevista sääntöjenvastaisuuksista ja näiden määrien takaisinperimisestä sekä tiedotusjärjestelmän luomisesta tällä alalla ja asetuksen (ETY) N:o 283/72 kumoamisesta 4.3.1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 595/91 (EYVL L 67, s. 11) 3 artiklan mukaisesti ja joiden määriä ei ole vielä saatu perittyä takaisin kokonaisuudessaan 16.10.2006.

14 Asetuksen N:o 595/91 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kahden kuukauden kuluessa kunkin vuosineljänneksen päättymisestä jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle selvitys, jossa on tiedot sellaisi[a] sääntöjenvastaisuuksia koskevista tapauksista, [jotka on todettu ensimmäisellä hallinnollisella tai tuomioistuimen päätöksellä].

Tässä tarkoituksessa [niiden] on annettava mahdollisuuksien mukaan tarkkoja tietoja seuraavista seikoista:

— säännös, jota on rikottu,

— menon luonne ja merkitys; jos mitään maksua ei ole suoritettu, määrät, jotka olisi maksettu aiheettomasti, jos sääntöjenvastaisuutta ei olisi todettu, lukuun ottamatta taloudellisten toimijoiden tekemiä virheitä tai laiminlyöntejä, jotka on havaittu ennen maksamista ja jotka eivät anna aihetta hallinnolliseen tai oikeudelliseen seuraamukseen,

— yhteiset markkinajärjestelyt ja asianomainen tuote tai asianomaiset tuotteet tai kyseinen toimenpide,

— ajankohta tai ajanjakso, jonka aikana sääntöjenvastaisuus on tehty,

— sääntöjenvastaisuuden tekemisessä käytetyt keinot,

— tapa, jolla sääntöjenvastaisuus on havaittu,

— kansalliset viranomaiset tai toimielimet, jotka totesivat sääntöjenvastaisuuden,

— taloudelliset seuraukset ja mahdollisuudet takaisin perimiseen,

— sääntöjenvastaisuuden esiintymisen epäilyyn johtaneen ensimmäisen tiedon päivämäärä ja lähde,

— sääntöjenvastaisuuden toteamispäivä,

— tarvittaessa kyseiset jäsenvaltiot ja kolmannet maat,

— asiaan sekaantuneiden luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden henkilöllisyys, lukuun ottamatta tapauksia, joissa tästä tiedosta ei ole hyötyä sääntöjenvastaisuuksien torjunnassa kyseisen sääntöjenvastaisuuden luonteen vuoksi.

— _ _”

15 Saman asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”kahden kuukauden kuluessa kunkin vuosineljänneksen päättymisestä jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 3 artiklan mukaisesti tiedoksi toimitettujen sääntöjenvastaisuuksien johdosta aloitetuista menettelyistä sekä näissä menettelyissä tapahtuneista merkittävistä muutoksista”. Saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että ”jos jäsenvaltio arvioi, että määrän takaisinperintää kokonaisuudessaan ei voida toteuttaa tai ei ole odotettavissa, että takaisinperintä toteutuisi kokonaisuudessaan, sen on ilmoitettava erityisellä tiedonannolla komissiolle perimättömästä määrästä ja syistä, joiden takia tämä määrä sen mielestä jää yhteisön tai jäsenvaltion vastattavaksi”, että ”näiden tiedonantojen on oltava riittävän yksityiskohtaisia,

jotta komissio voi tehdä päätöksen siitä, kenen on kannettava vastuu taloudellisista seurauksista, asetuksen (ETY) N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti" ja että "tämä päätös tehdään kyseisen asetuksen 5 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen".

16 EMOTRin tilien tarkastamisen ja hyväksymisen yksityiskohtaiset säännöt on vahvistettu asetuksen (ETY) N:o 729/70 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä EMOTRin tukiosaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen osalta 7.7.1995 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 1663/95 (EYVL L 158, s. 6), sellaisena kuin se on muutettuna viimeksi 22.3.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 465/2005 (EYVL L 77, s. 6).

17 Kyseisen asetuksen 8 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos komissio tutkimuksen perusteella katsoo, että menoja ei ole toteutettu yhteisön sääntöjen mukaisesti, se antaa kyseiselle jäsenvaltiolle tiedoksi tarkastustensa tulokset ja korjaustoimenpiteet, jotka on toteutettava edellä mainittujen sääntöjen noudattamisen varmistamiseksi tulevaisuudessa.

Tiedonannossa on viitattava tähän asetukseen. Jäsenvaltion on annettava vastaus kahden kuukauden kuluessa, ja komissio voi muuttaa kantaansa vastaavasti. Perustelluissa tapauksissa komissio voi suostua tämän vastaukselle varatun määräajan pidentämiseen.

Vastaukselle varatun määräajan päätyttyä komissio aloittaa kahdenväliset neuvottelut, ja molempien osapuolten on pyrittävä sopimukseen toteutettavista toimenpiteistä sekä rikkomisen vakavuuden arvioinnissa ja Euroopan yhteisölle aiheutuneesta taloudellisesta haitasta. Näiden neuvottelujen sekä niiden määräaikojen päätyttyä, jotka komissio on asettanut jäsenvaltioita kuultuaan lisätietojen toimittamiselle kahdenvälisten neuvottelujen jälkeen, tai, jos jäsenvaltio ei hyväksy neuvottelukutsua komission asettamassa määräajassa, komissio antaa tämän määräajan päätyttyä päätelmänsä virallisesti tiedoksi jäsenvaltioille viitaten komission päätökseen 94/442/EY. Tiedonannossa on oltava arvio niistä menoista, jotka komissio aikoo ehdottaa jätettäviksi yhteisörahoituksen ulkopuolelle asetuksen – – N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti, sanotun kuitenkaan estämättä tämän kohdan neljännen alakohdan soveltamista.

Jäsenvaltioiden on niin pian kuin mahdollista annettava komissiolle tiedoksi yhteisön sääntöjen noudattamisen varmistamiseksi toteutettavat korjaustoimenpiteet sekä niiden voimaantulopäivä. Komissio tekee tarvittaessa asetuksen – – N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti yhden tai useamman päätöksen niiden menojen, joita yhteisön sääntöjen noudattamatta jättäminen koskee, jättämisestä yhteisörahoituksen ulkopuolelle korjaustoimenpiteiden tosiasialliseen toteuttamispäivään asti.

2. Asetuksen – – N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitetut päätökset on tehtävä sen jälkeen, kun on tutkittu sovitteluelimen komission päätöksen 94/442/EY mukaisesti laatima kertomus."

Asian tausta

18 Komissio perusti vuonna 2003 "perinnästä vastaavan työryhmän ('task force Recovery'; jäljempänä myös työryhmä"), joka koostuu Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) ja pääosaston (PO) "Maatalous" virkamiehistä. Task forcen tehtävänä oli tutkia jäsenvaltioiden asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti ennen 1.1.1999 tiedoksi toimittamat sääntöjenvastaisuusasiat, joissa maksettuja määriä ei ollut kokonaan peritty takaisin, ja tarkistaa, että kansalliset viranomaiset olivat noudattaneet asetuksen N:o 729/70 8 artiklassa tai mahdollisesti asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklassa säädettyjä velvollisuuksia. Task forcen työhön kuului muun muassa italialaisten maksajavirastojen Agenzia per le erogazioni in agricolturan (AGEA, maatalousalan tukiviranomainen) ja Servizio autonomo interventi nel settore agricolon (SAISA, maatalousalan autonominen interventioyksikkö) toiminnan tarkastaminen.

19 Tehtäväalaansa kuuluvien sääntöjenvastaisuuksien suuren määrän – sääntöjenvastaisuustapauksia oli yhteensä noin 4200 ja niiden kokonaismäärä oli 1,2 miljardia euroa – takia task force päätti tutkia ensimmäisessä vaiheessa menettelyt, joissa sääntöjenvastaisuuksien määrä oli yli 500 000 euroa, ja tarkastella tämän määrän alittavia sääntöjenvastaisuuksia koskevia menettelyitä vasta toisessa vaiheessa.

20 Määrältään 500 000 euroa ylittäviä sääntöjenvastaisuustapauksia koskevan Task forcen työn päätyttyä komissio teki 3.10.2006 asetuksessa N:o 1663/95 säädettyä tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevaa menettelyä noudattaen päätöksen 2006/678/EY Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosastosta rahoitettujen menojen tarkastamisen ja hyväksymisen yhteydessä sovellettavista rahoitusseuraamuksista tapauksissa, joissa sääntöjenvastaisuudet katsotaan toimijoiden syyksi (EUVL L 278, s. 24).

21 Komission tekemien rahoituskorjausten erityiset perustelut esitettiin sääntöjenvastaisten maksujen takaisinperinnän osalta tiivistettyinä asetuksen N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan 4 kohdan mukaisen EMOTRin tukiosaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen yhteydessä tehtyjen tarkastusten tuloksista laaditussa yhteenvetokertomuksessa AGRI-2006-62645-01-00.

22 Komissio totesi kyseessä olevassa kertomuksessa 157 sääntöjenvastaisuustapausta käsittävästä ensimmäisestä ryhmästä, etteivät Italian viranomaiset olleet noudattaneet täysin asetuksen N:o 729/70 8 artiklassa ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklassa asetettua huolellisuusvelvollisuutta ja että näiden olisi ollut laiminlyöntiensä takia vastattava aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä johtuvasta taloudellisesta taakasta, jonka suuruus oli yhteensä 310 849 495, 98 euroa. Komissio totesi toisen ryhmän tapauksista, ettei sen yksiköillä ollut mitään huomauttamista kansallisten viranomaisten menettelyn johdosta. Komission mukaan aiheettomasti maksettuja määriä vastaavan taloudellisen taakan oli jäätävä kokonaan EMOTRista vastattavaksi niissä tietyissä tämän ryhmän tapauksissa, joissa tällaisten maksujen takaisinperinnän katsottiin olevan vastaisuudessa mahdotonta. Kolmannen ryhmän tapausten osalta, joissa kyseisten määrien takaisinperintä näytti vielä todennäköiseltä, komission päätöstä oli lykätty, sillä kyseisten määrien takaisinperimättä jättämisestä aiheutuvia taloudellisia seurauksia ei ollut vielä mahdollista saattaa EMOTRin vastattaviksi.

23 Italian tasavalta nosti 11.12.2006 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kannekirjelmällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa se vaati päätöksen 2006/678 osittaista kumoamista niiltä osin kuin siinä jätetään 105 sääntöjenvastaisuustapaukseen liittyvät menot yhteisön rahoituksen ulkopuolelle ja saatetaan niistä aiheutuvat taloudelliset seuraukset Italian tasavallan talousarviosta vastattaviksi. Yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen asiassa T-394/06, Italia vastaan komissio, 12.9.2012 antamallaan tuomiolla (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

24 Komissio teki 27.4.2007 päätöksen 2007/327/EY, joka koski Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamista ja hyväksymistä varainhoitovuoden 2006 osalta (EUVL L 122, s. 51; jäljempänä riidanalainen päätös). Komissio määräsi siinä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan nojalla, että Italian tasavallan oli vastattava 50-prosenttisesti kyseisen jäsenvaltion asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti tiedoksiantamista sellaisista aiheettomista maksuista, joita ei ollut peritty kokonaisuudessaan takaisin 16.10.2006, aiheutuvasta taloudellisesta taakasta. Näihin maksuihin sisältyi määrältään 500 000 euroa ylittäviä sääntöjenvastaisuuksia, jotka Italian tasavalta oli antanut asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti tiedoksi ennen 1.1.1999 ja joita ei ollut voitu sisällyttää päätökseen 2006/678 siksi, että niissä odotettiin takaisinperintämenettelyiden päättymistä, sekä muita sääntöjenvastaisuuksia, joiden määrät alittivat 500 000 euron rajan ja jotka task force oli tutkinut tutkimustyön toisessa vaiheessa.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

25 Italian tasavalta nosti nyt käsiteltävän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 9.7.2007 jättämällään kannekirjelmällä.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanon muuttamisen yhteydessä esittelevä tuomari siirrettiin kahdeksanteen jaostoon ja esillä oleva asia siirrettiin siten kyseiselle jaostolle.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kahdeksas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

28 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamat vastaukset kuultiin 18.4.2012 pidetyssä istunnossa.

29 Italian tasavalta vaatii, että yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin Italian tasavalta määrätään siinä vastaamaan 50 prosentista niistä taloudellisista seurauksista, jotka aiheutuvat tietyissä kanteessa tarkoitetuissa sääntöjenvastaisuus- ja laiminlyöntitapauksissa toteuttamatta jätetystä takaisinperinnästä

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Komissio vaatii, että unionin yleinen

— hylkää kanteen

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

31 Italian tasavalta esittää kanteensa tueksi pääasiasiallisesti kaksi kanneperustetta. Se vetoaa ensiksi asetuksen N:o 1663/95 8 artiklan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan rikkomiseen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaamiseen ja toiseksi asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan rikkomiseen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaamiseen.

Asetuksen N:o 1663/95 8 artiklan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan rikkominen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaaminen

32 Ensimmäinen kanneperuste jakaantuu kahteen osaan. Ensimmäinen osa koskee määrältään 500 000 euroa ylittäviä sääntöjenvastaisuustapauksia ja toinen osa kyseisen määrän alittavia tapauksia.

Määrältään 500 000 euroa ylittävät sääntöjenvastaisuustapaukset

33 Italian tasavalta riitauttaa sen, ettei komissio ole tehnyt päätöksessä 2006/678 muodollista päätöstä määrältään 500 000 euroa ylittävästä seitsemästä sääntöjenvastaisuudesta. Kyse on seuraavista tapauksista: Ilca SpA [IT/1989/003 (S)], Eurofeed SpA [IT/1991/003 (S)], Italtrading Srl (IT/1994/001), Codelme Srl (IT/1996/001), Codelme Srl (IT/1997/014), Europa Vini Srl (IT/1998/003), Italsemole Srl (IT/1996/018) (jäljempänä määrältään 500 000 euroa ylittävät seitsemän sääntöjenvastaisuustapausta).

34 Kantajan mukaan määrältään 500 000 euroa ylittävää seitsemää sääntöjenvastaisuustapausta ei voitu saada käsitellyksi loppuun ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä komission päätöksenteossa olleiden aiheettomien viivästysten takia, mikä johti siihen, että 50 prosenttia kustannuksista määrättiin Italian tasavallan talousarviosta vastattaviksi. Komissiolla oli ollut käytettävissään kohtuullisen ajan aikana kaikki tiedot, jotka se tarvitsi todetakseen, oliko kaikkien sääntöjenvastaisten määrien takaisinperintä mahdotonta vai ei, ja määrätäkseen, että kyseiset määrät jäivät yhteisön tai kyseisen jäsenvaltion talousarviosta vastattaviksi. Koska komissio ei menetellyt näin, se ei antanut Italian viranomaisille mahdollisuutta vedota tarvittaessa oikeuksiinsa tuomioistuimissa.

35 Italian tasavalta katsoo, että koska asetuksen N:o 1663/95 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että jäsenvaltion on annettava vastaus kahden kuukauden kuluessa siitä tiedoksiannosta, jolla komissio on informoinut sitä tutkimuksen tuloksista, komission on noudatettavaa samaa kahden kuukauden määräaikaa silloin, kun sen on päätettävä sille asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan nojalla toimitetuista tiedonannoista.

36 Italian tasavalta toteaa, että se, että asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdassa ei ole erityistä määräaikaa, ei missään tapauksessa merkitse sitä, että oikeuskäytännössä osoitettujen rajojen mukainen kohtuullinen aika saataisiin ylittää. Tämä aika oli kuitenkin ylittynyt huomattavasti silloin, kun komissio teki päätöksen 2006/678.

37 Italian tasavalta täsmentää vastauksessaan, että kanneperuste voidaan ottaa kokonaisuudessaan tutkittavaksi, koska intressi riitauttaa se, ettei päätökseen 2006/678 ollut sisällytetty määrältään 500 000 euroa ylittäviä sääntöjenvastaisuustapauksia, konkretisoitui vasta silloin, kun nämä tapaukset oli sisällytetty riidanalaiseen päätökseen. Italian hallituksen mukaan kyseisten tapausten sisällyttämättä jättäminen päätökseen 2006/678 ei nimittäin välttämättä merkinnyt sitä, että nämä tapaukset olisi otettu riidanalaiseen päätökseen vaan se oli ainoastaan yksi niistä siihen vaadittavista edellytyksistä, että näin saattoi käydä. Komissio olisi voinut sillä välin arvioida nämä tapaukset uudestaan, jopa unohtaa ne, jolloin Italian hallituksella ei olisi ollut mitään syytä kritiikkiin.

38 Italian tasavalta vetoaa vielä siihen, että riidanalainen päätös on perusteltu puutteellisesti, koska komissio ei ole selittänyt, miksi seitsemää määrältään 500 000 euroa ylittävää sääntöjenvastaisuutta ei ollut käsitelty päätöksessä 2006/678, eikä perustellut riidanalaisen päätöksen tekemisen viivästymistä. Italian tasavaltaa oli nimittäin informoitu vasta tässä tuomioistuimessa käytävässä oikeudenkäynnissä niistä syistä, joiden johdosta komissio ei ollut tehnyt mitään päätöstä määrältään 500 000 euroa ylittävästä seitsemästä sääntöjenvastaisuudesta. Komission vastineessaan esittämät selitykset eivät kuitenkaan ole pelkästään riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen esitettyjä perusteluita, joilla ei ole mitään merkitystä kyseisen päätöksen laillisuuden arvioinnin kannalta, vaan ne eivät lisäksi ole riittäviä selventämään kyseisen päätöksen perusteluja. Koska käsitteet ”mikäli takaisinperintä ei ole täydellinen” ja ”meneillään oleva menettely” ovat juridisia käsitteitä, komissio ei olisi voinut pelkästään todeta, että tietty menettely on edelleen meneillään vaan sen olisi pitänyt ilmoittaa syyt, joiden perusteella se katsoi, että kyseiset määrät oli vielä mahdollista saada perityksi takaisin.

39 Komissio esittää ensinnäkin, että Italian tasavallan esittämää ensimmäistä kumoamisperustetta ei tosiasiassa ole kohdistettu riidanalaista päätöstä vaan päätöstä 2006/678 vastaan. Komissio katsoo, että ensimmäisen pätemättömyyttä koskevan kanneperusteen ensimmäinen osa on sen takia jätettävä tutkimatta.

40 Näin ollen on tutkittava, voidaanko ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa ottaa tutkittavaksi.

41 Italian tasavalta riitauttaa lähinnä sen, ettei komissio ole tehnyt päätöksessä 2006/678 muodollista päätöstä määrältään 500 000 euroa ylittävästä seitsemästä sääntöjenvastaisuudesta. Italian tasavalta katsoo, että komission olisi pitänyt noudattaa kahden kuukauden määräaikaa tai vähintäänkin

kohtuullista määräaikaa päättäessään jäsenvaltion sille asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan nojalla toimittamista tiedoksiannoista. Tämä määräaika oli kuitenkin Italian tasavallan mukaan ylitetty jo kauan ennen kuin komissio teki päätöksen 2006/678.

42 Yleisen tuomioistuimen mielestä asiassa ei voida pätevästi väittää, ettei tätä Italian tasavallan väitettä olisi kohdistettu päätöstä 2006/678 vastaan. Pelkästään jo kannekirjelmän ja vastineen lukemisen perusteella on selvää, että Italian tasavallan esittämät argumentit eivät koske riidanalaisen päätöksen vaan päätöksen 2006/678 laillisuutta.

43 On totta, että jos määrältään 500 000 euroa ylittävät seitsemän sääntöjenvastaisuustapausta olisivat olleet päätöksen 2006/678 kohteena, niitä ei olisi sisällytetty riidanalaiseen päätökseen. Yhtä selvää on, että tämän oikeusriidan kohteena ei ole päätös 2006/678 ja että näin ollen riidanalaista päätöstä ei voida kumota päätöstä 2006/678 vastaan kohdistettujen väitteiden perusteella ja ne ovat siten tehottomia tässä asiassa.

44 Lisäksi on todettava komission tavoin, että jos Italian tasavalta halusi arvostella komissiota siitä, ettei tämä ollut tehnyt kohtuullisessa ajassa nimenomaista ja asianmukaisesti perusteltua päätöstä määrältään 500 000 euroa ylittävästä seitsemästä sääntöjenvastaisuustapauksesta, se olisi voinut EY 232 artiklan toisen kohdan määräysten nojalla kehottaa komissiota tekemään tapauksista ratkaisun ja mahdollisesti nostaa kanteen saadakseen unionin tuomioistuimen antamaan tuomion, jossa komission todetaan syyllistyneen laiminlyöntiin.

45 Tällaisessa tilanteessa kyseistä Italian tasavallan esittämää väitettä ei ole jätettävä tutkimatta vaan se on hylättävä tehottomana.

46 Riidanalaisen päätöksen riittämättömiä perusteluita koskevasta väitteestä on palautettava mieliin, että EY 253 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt, ja että unionin tuomioistuimet voivat tutkia toimen laillisuuden (ks. asia C-26/00, Alankomaat v. komissio, tuomio 14.7.2005, Kok., s. I-6527, 113 kohta ja asia T-48/04, Qualcomm v. komissio, tuomio 19.6.2009, Kok., s. II-2029 174 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että riidanalaisen päätöksen 11 perustelukappaleesta käy ilmi, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädetään, että jos takaisinperintää ei toteuteta neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa, takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista vastaa 50-prosenttisesti kyseinen jäsenvaltio ja 50-prosenttisesti yhteisön talousarvio.

48 Koska jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet asetuksen (EY) N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen ja muiden elinten hyväksymisen sekä maataloustukirahaston ja maaseuturahaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen osalta 21.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 885/2006 (EUVL L 171, s. 90), jota sovelletaan 16.10.2006 alkaen ja jonka 11 artiklan 1–3 kohdassa säädetään pääpiirteissään samasta menettelystä kuin asetuksen N:o 1663/95 8 artiklassa, mukaisesti ne sääntöjenvastaisuudet, joihin liittyviä määriä ei ollut kokonaisuudessaan peritty takaisin 16.10.2006, päätöksen samassa perustelukappaleessa päädytään siihen, että komissio päättää näiden tietojen perusteella tapauksesta riippuen sellaisten määrien takaisinperinnän toteuttamatta jättämisen taloudellisista seurauksista, jotka liittyvät tapauksesta riippuen yli neljä tai yli kahdeksan vuotta vanhoihin sääntöjenvastaisuuksiin.

49 Tästä seuraa, että Italian tasavallalle selviää riidanalaisen päätöksen kyseisessä perustelukappaleessa syyt, joiden perusteella komissio on päättänyt määrätä jäsenvaltion vastaamaan 50 prosentista takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista.

50 Joka tapauksessa kyseinen väite on hylättävä tehottomana, jos Italian tasavalta haluaa tuoda sillä esiin, että päätös 2006/678 on puutteellisesti perusteltu, koska siinä ei ole selvitetty niitä syitä, joiden perusteella seitsemää 500 000 euroa ylittävää sääntöjenvastaisuutta ei ollut käsitelty tässä samassa päätöksessä. Nimittäin se, että päätös 2006/678 todettaisiin mahdollisesti puutteellisesti perustelluksi päätökseksi, ei voi missään tapauksessa johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.

51 Lisäksi on palautettava mieliin, että EMOTRin tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevat komission päätökset tehdään yhteenvetokertomuksen sekä komission ja asianomaisen jäsenvaltion välisen kirjeenvaihdon perusteella (asia C-132/99, Alankomaat v. komissio, tuomio 14.3.2002, Kok., s. I-2709, 39 kohta). Tällaisessa tilanteessa tällaisten päätösten perusteluja on pidettävä riittävinä, kun se jäsenvaltio, jolle edellä mainitut päätökset on osoitettu, on osallistunut kiinteästi päätösten valmisteluun ja näin ollen tuntee ne syyt, joiden vuoksi komissio ei ole katsonut riidanalaisen summan kuuluvan EMOTRin vastattavaksi (asia C-130/99, Espanja v. komissio, tuomio 21.3.2002, Kok., s. I-3005, 126 kohta).

52 On todettava komission tavoin, että edellä tämän tuomion 21 kohdassa mainittuun yhteenvetokertomukseen AGRI-2006-62645-01-00 sisältyvät kuitenkin yksityiskohtaiset perustelut päätöksessä 2006/678 oleville korjauksille. Kyseisen asiakirjan 4 kohdassa, jonka otsikko on ”Sääntöjenvastaisuuksiin liittyvien määrien takaisinperinnän toteuttamatta jättämisen taloudellisia seurauksia koskevien päätösten lykkääminen”, komission yksiköt ovat selvästi osoittaneet todenneensa, että tietyissä vuotta 1999 edeltäneissä sääntöjenvastaisuustapauksissa takaisinperintämenettelyt olivat edelleen kesken kansallisissa tuomioistuimissa, vaikka kansalliset viranomaiset olivat toimineet siihen asti kaiken vaaditun huolellisuuden mukaisesti. Ne katsoivat tämän perusteella, ettei näitä asioita ollut enää mahdollista saattaa päätökseen, koska vastaavaa määrää ei voitu kattaa yhteisön talousarviosta, koska takaisinperintä oli vielä mahdollista, eikä kyseisen jäsenvaltion talousarviosta, sillä kansalliset viranomaiset eivät olleet syyllistyneet laiminlyönteihin. Ne päätyivät täten siihen, että asiassa oli odotettava meneillään olleiden kansallisten oikeudenkäyntien lopputulosta, jotta mahdollisen takaisin perittämättä jättämisen taloudellisista seurauksista voitiin tehdä päätös, ja että nämä asiat oli siten jätettävä päätöksen 2006/678 soveltamisalan ulkopuolelle.

53 Näin ollen riidanalaisen päätöksen puutteellisia perusteluja koskeva väite on hylättävä perusteettomana ja se on joka tapauksessa hylättävä tehottomana siltä osin kuin se koskee päätöksen 2006/678 puutteellisia perusteluja.

54 Kaikkien edellä olevien seikkojen perusteella ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Määrältään 500 000 euroa alittavat sääntöjenvastaisuustapaukset

55 Italian tasavalta viittaa riidanalaisessa päätöksessä tarkastettujen 500 000 euroa alittavien sääntöjenvastaisuustapausten osalta siihen, että kyseisen päätöksen kohteeseen oli vaikuttanut se seikka, että komissio siirsi näissä asioissa – ilman minkäänlaista oikeuttamisperustetta – näihin tapauksiin liittyvien päätösten tekemisen kohtuullista aikaa myöhemmäksi. Italian tasavallan mukaan komissio myöntää lisäksi vastineessaan, että näiden päätösten osalta ei näytetty tarvitsevan täydentäviä selvityksiä Italian viranomaisten taholta ja että ne kuuluivat task forcen tehtäväksi uskotun menettelyn piiriin ainoastaan hallintomenettelyiden prosessiekonomiaan liittyvistä syistä. Tämän täysin perustelemattoman viivyttelyn takia nämä tapaukset sisällytettiin sitten riidanalaiseen päätökseen ja niihin sovellettiin siten asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklaa, minkä seurauksena 50 prosenttia vastaavista kustannuksista määrättiin vastattavaksi kansallisesta talousarviosta.

56 Italian tasavalta arvostelee ensinnäkin sitä, ettei komissio ollut tehnyt kohtuullisessa ajassa päätöstä määrältään 500 000 euroa alittavasta 25 sääntöjenvastaisuustapauksesta, jotka jo sisältyivät vuonna 2001 aloitettuun tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevaan menettelyyn ja joista OLAF oli

todennut jo 12.6.2001 päivätyssä muistiossa, että ne jäivät EMOTRista vastattaviksi. Kyse on seuraavista tapauksista: Coprap (IT/1987/001), Tabacchi Levante (IT/1987/002), Casearia Sarda (IT/1991/001), Beca (IT/1994/009), Soc.Coop.Super (IT/1995/003/A), Vinicola Magna (IT/1995/005/A), Eurotrade (IT/1995/015/A), COASO – Italiana Tabacchi (IT/1995/016/A), Ionia (IT/1995/017/A), Beca (IT/1995/018), Addeo Fruit (IT/1995/021), Quaranta (IT/1996/003), D'Apolito (IT/1996/007), Sibillo (IT/1996/016), Agrocom (IT/1996/019), Procaccini (IT/1996/020), Addeo Fruit (IT/1996/023), Mediterrane Vini (IT/1996/001), Oleificio Centro Italia (IT/1996/029), Procaccini (IT/1997/002), Soc.Coop.Super (IT/1997/006/A), Savict (IT/1997/01), Agricola S. Giuseppe (IT/1997/012), Terra D'Oro (IT/1997/017/A) ja Toscana Tabacchi (IT/1997/018) (jäljempänä 25 sääntöjenvastaisuustapausta).

57 Italian tasavalta arvostelee toiseksi sitä, että komissio oli viivytellyt 36 muun sellaisen sääntöjenvastaisuustapauksen tarkastamisessa, jotka eivät sisältyneet 12.6.2001 päivättyyn OLAFin muistioon ja joiden osalta Italian viranomaiset olivat turhaan vaatineet komission yksiköiltä, että näiden oli määrättävä kyseisiä sääntöjenvastaisuuksia koskevat määrät yhteisön talousarviosta vastattaviksi. Italian tasavalta esittää esimerkkinä seitsemän tapausta, jotka on mainittu SAISAn 6.10. ja 13.10.2006 päivätyissä muistioissa. Kyse on seuraavista sääntöjenvastaisuustapauksista: Codelme-Cabosa (IT/III/98/12), Centro Sud Conserve (IT/4/98/16), Agroverde (IT/I/95/9), Racaniello Rosa (IT/3/95/19), Agricola Paduli (IT/00/11), Vinicola Vedovato Mario (IT/3/96/26) et Agricola Paduli (IT/95/12).

58 Italian hallitus katsoo, että se, että komissio jätti noudattamatta velvollisuutta tehdä kohtuullisessa ajassa päätös, johti siihen, että 36 muuta sääntöjenvastaisuustapausta koskevaa asiaa sisällytettiin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamisalaan, minkä seurauksena näistä tapauksista johtuvat taloudelliset seuraukset määrättiin 50-prosenttisesti kansallisesta talousarviosta vastattaviksi.

59 Tässä on korostettava aluksi, ettei yhdessäkään oikeussäännössä velvoitettu komissiota antamaan asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan perusteella tehtyä erityistä tiedonantoa koskevaa päätöstä tietyssä määräajassa (asia T-236/07, Saksa v. komissio, tuomio 26.10.2010, Kok., s. II-5253, 63 kohta).

60 Yleinen tuomioistuin muistuttaa kuitenkin siitä, että se, että komission on hallinnollisessa menettelyssään toimittava kohtuullisessa ajassa, on unionin oikeuden yleinen periaate (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P – C-252/99 P ja C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, tuomio 15.10.2002, Kok., s. I-8375, 179 kohta ja asia T-196/01, Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis v. komissio, tuomio 30.9.2003, Kok. s. II-3987, 229 kohta).

61 Velvollisuus toimia kohtuullisessa ajassa hallintomenettelyissä on unionin oikeuden yleinen periaate, jonka noudattamisen unionin tuomioistuimet takaavat ja joka mainitaan Nizzassa 7.12.2000 julistetun Euroopan unionin perusoikeuskirjan (EYVL C 364, s. 1) 41 artiklan 1 kohdassa osana oikeutta hyvään hallintoon (asia T-394/03, Angeletti v. komissio, tuomio 11.4.2006, Kok. H., s. I-A-2-95 ja II-A-441, 162 kohta).

62 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hallinnollisen menettelyn keston kohtuullisuutta on arvioitava tapauskohtaisesti ja arvioinnissa on otettava huomioon muun muassa asiayhteys, käydyt eri menettelyvaiheet, asian vaikeusaste sekä asian merkitys eri osapuolille (asia C-501/00, Espanja v. komissio tuomio 15.7.2004, Kok., s. I-6717, 53 kohta).

63 Käsiteltävässä asiassa on korostettava, että vaikka voimassa olevassa lainsäädännössä ei asetetakaan komissiolle täsmällistä määräaikaa, jonka kuluessa sen on tehtävä päätös taloudellisten seurausten kannettavaksi määräämisestä niissä tapauksissa, joissa jäsenvaltio on antanut asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan nojalla tiedoksiannon, on selvää, että on arvioitava, onko hallintomenettelyn kesto kohtuullinen, ja jos hallintomenettely on mahdollisesti kestänyt kohtuullista aikaa kauemmin, on päätettävä siitä, onko tämä seikka voinut vaikuttaa riidanalaiseen päätökseen.

64 Ensinnäkin 25 sääntöjenvastaisuustapauksen osalta on selvää, että niissä on kyse SAISAn komissiolle ennen vuotta 1995 ilmoittamista tapauksista, kuten komissio vahvisti suullisessa käsittelyssä.

65 Kyseiset 25 tapausta olivat osa Italian tasavallan ennen vuotta 1995 ilmoittamasta yli tuhannen sääntöjenvastaisuustapauksen erästä. Kyse oli kuitenkin yksittäisistä sääntöjenvastaisuustapauksista, jotka eivät vaatineet täydentäviä selvityksiä Italian viranomaisten taholta.

66 OLAF totesi 12.6.2001 päivätyssä muistiossaan, että kyseinen muistio on ”asetuksen N:o 1663/95 8 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu virallinen ilmoitus” ja selitti muistion liitteeseen I sisältyvän ensimmäisen ryhmän tapauksista seuraavaa: ”Tapaukset, joista toimivaltaiset viranomaiset ovat osoittaneet, että kyseiset määrät on katsottava sellaisiksi määriksi, joita ei saada perittyä takaisin ja joiden osalta olemme samaa mieltä siitä, että ne jäävät EMORTin tukiosaston vastattaviksi – –”

67 Komissio teki kuitenkin nämä 25 sääntöjenvastaisuustapausta käsittävän riidanalaisen päätöksen vasta 27.4.2007.

68 Nämä sääntöjenvastaisuustapaukset ilmoitettiin komissiolle ennen vuotta 1995, mutta ne sisällytettiin vasta 27.4.2007 tilien tarkastamista ja hyväksymisestä tehtyyn komission päätökseen, joten niitä koskeva tilien tarkastamis- ja hyväksymismenettely kesti yhteensä yli 10 vuotta.

69 Lisäksi on todettava, että komissio oli katsonut jo kesäkuussa 2001, eli noin kuusi vuotta ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, 25:tä sääntöjenvastaisuustapausta vastaavat määrät sellaisiksi määriksi, joita ei saada perittyä takaisin, ja hyväksynyt, että ne jäävät EMORTin vastattaviksi.

70 Komissio esitti tämän ajan oikeuttamiseksi, että vaikka se pystyi vuonna 2003 suorittamaan Belgian kuningaskunnan, Tanskan kuningaskunnan, Saksan liittotasavallan, Helleenien tasavallan, Espanjan kuningaskunnan, Ranskan tasavallan, Irlannin, Alankomaiden kuningaskunnan, Portugalin tasavallan ja Ison Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan ennen vuotta 1995 ilmoittamien sääntöjenvastaisuustapausten taloudellisia seurauksia koskevan tarkastuksen, koska OLAF oli onnistunut selvittämään kaikki näiden jäsenvaltioiden ennen vuotta 1995 ilmoittamat sääntöjenvastaisuustapaukset, tilanne oli edelleen hyvin sekava paitsi Italian tasavallassa meneillään olleiden takaisinperintämenettelyiden suuren määrän mutta myös Italian viranomaisten antamien hyvin häilyvien ja epätäydellisten vastausten takia.

71 Komissio vahvistaa, ettei se voinut sisällyttää samaan vuoden 2003 päätökseen 25 sääntöjenvastaisuustapausta siksi, että sen oli tarkasteltava Italian tilannetta kokonaisuutena ja huolehdittava välttämättömän hallintomenettelyiden prosessiekonomian takaamisesta. Komissio päätti näin ollen, ettei se tarkasta Italian hallituksen ennen vuotta 1995 ilmoittamia tapauksia; kyseiset tapaukset sisältyivät yhdessä tuosta ajankohdasta lähtien vuoteen 1999 asti ilmoitettujen tapausten kanssa vuonna 2003 perustetun task forcen tehtäviin.

72 Komissio toteaa lisäksi, että koska task force keskittyi aluksi määrältään 500 000 euroa ylittäviin tapauksiin, jotka muodostivat 85 prosenttia takaisinperittävistä määristä, task force pystyi aloittamaan määrältään 500 000 euroa alittavien tapausten, joita oli yli 3 800, tarkastelun vasta vuoden 2005 ensimmäisten kuukausien aikana; suurin osa näistä tapauksia oli Italian tasavallan ilmoittamia.

73 Komission mukaan asetuksen N:o 1290/2005 antaminen 21.6.2005 merkitsi, että kaikki asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti ennen 16.10.2006 ilmoitetut sellaiset tapaukset, joiden osalta takaisinperintää ei ollut saatu vielä kokonaisuudessaan toteutettua ja joihin nämä 25 sääntöjenvastaisuustapausta kuuluivat, sisältyivät automaattisesti kyseisen asetuksen 32 artiklan 5 kohdan soveltamisalaan.

74 On todettava, että silloinkaan, kun otetaan huomioon Italiassa meneillään olleiden takaisinperintämenettelyiden suuri määrä ja se, että komission oli pakko tarkastella Italian tilannetta kokonaisuutena ja taata välttämätön hallintomenettelyiden prosessiekonomia, ei voida väittää pätevästi, että kyseinen hallintomenettely käytiin 25 sääntöjenvastaisuustapauksen osalta kohtuullisessa ajassa.

75 Ensinnäkin on huomattava, ettei komission tarvinnut näiden 25 sääntöjenvastaisuustapausten osalta suorittaa kesäkuun 2001 jälkeen minkäänlaista tutkintaa eikä jäsenvaltioiden antaa lisätietoja. Komissio vahvisti tämän sekä kirjelmissään että suullisessa käsittelyssä.

76 Toiseksi komissio pystyi saattamaan 25 sääntöjenvastaisuustapaukseen liittyvän menettelyn virallisella päätöksellä päätökseen siitä huolimatta, että arviointi oli kesken Italian tasavaltaa koskevissa muissa määrältään lukuisissa sääntöjenvastaisuustapauksissa. Nimittäin sitä seikkaa lukuun ottamatta, että kaikki sääntöjenvastaisuudet koskivat samaa jäsenvaltiota, 25 sääntöjenvastaisuustapauksen ja Italian tasavaltaa koskevien muiden sääntöjenvastaisuustapausten välillä ei ollut olemassa mitään muuta sellaista teknistä ja juridista yhteyttä, joka olisi estänyt komissiota ratkaisemasta nämä 25 sääntöjenvastaisuustapausta erillisellä päätöksellä.

77 Kolmanneksi 25 sääntöjenvastaisuustapauksen arvioinnin viivästymistä ei voida missään nimessä lukea Italian tasavallan syyksi. Erityisesti 12.6.2001 päivätyn OLAF:n muistion jälkeisestä ajanjaksosta on jo todettu edellä olevassa 75 kohdassa, ettei komissio ollut vaatinut niissä Italian tasavallalta lisätietoja tai selvityksiä. Tästä seuraa, että vaikka katsottaisiinkin komission tavoin, että Italian tasavallan ilmoittamia sääntöjenvastaisuustapauksia koskevan tilanteen sekavuus johtui erityisesti Italian viranomaisten antamista häilyvistä ja epätäydellistä vastauksista, yksikään näistä vastauksista ei koskenut 25 sääntöjenvastaisuustapausta. Italian tasavalta ei ole näin ollen millään tavoin myötävaikuttanut hallintomenettelyn keston pidentymiseen vuoden 2001 kesäkuun jälkeen.

78 Edellä olevan valossa on todettava, ettei komissio ole toimittanut kohtuullisessa ajassa hallintomenettelyä 25 sääntöjenvastaisuustapauksessa.

79 Näin ollen on tutkittava, voiko kyseisen periaatteen loukkaaminen johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen edellä mainituissa tapauksissa.

80 Tästä on todettava, että hallinnollisen menettelyn päätteeksi tehdyn päätöksen kumoaminen ei yleensä ole oikeutettua sillä perusteella, että asiassa on loukattu käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatetta. Käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen noudattamatta jättäminen vaikuttaa nimittäin hallinnollisen menettelyn pätevyyteen ainoastaan silloin, kun liian pitkän ajan kuluminen voi vaikuttaa hallinnollisen menettelyn päätteeksi tehdyn päätöksen itse sisältöön (ks. vastaavasti asia C-39/00 P, SGA, v. komissio, määräys 13.12.2000, Kok., s. I-11201, 44 kohta; ks. myös analogisesti yhdistetyt asiat C-120/06 P ja C-121/06 P, FIAMM ym., v. neuvosto ja komissio, tuomio 9.9.2008, Kok., s. I-6513, 203 kohta ja asia T-240/07, Heineken Nederland ja Heineken v. komissio, tuomio 16.6.2011, Kok., s. II-3355, 295 kohta).

81 Yleinen tuomioistuin muistuttaa siitä, että Italian tasavalta arvostelee käsiteltävässä asiassa viivettä, jolla komissio oli tehnyt 25 sääntöjenvastaisuustapausta koskevan riidanalaisen päätöksen, minkä lisäksi se on tyytymätön tämän viiveen kyseiselle päätökselle aiheuttamiin seurauksiin.

82 Tästä on todettava, että ennen asetuksen N:o 1290/2005 antamista voimassa olleen säännöksen, jota sovelletaan edellä mainittuihin 25 tapaukseen, eli asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan mukaan oli niin, että mikäli takaisinperintä ei ollut täydellinen, sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien taloudelliset seuraukset, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai muiden virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia rahoitusseurauksia, jäivät yhteisön talousarviosta vastattaviksi.

83 OLAF oli kuitenkin katsonut 12.6.2001 päivätyssä muistiossaan, että 25:tä sääntöjenvastaisuustapausta koskevat määrät oli katsottava sellaisiksi määriksi, joita ei saada perittyä takaisin, ja niiden oli jäätävä EMOTRin vastattaviksi.

84 Näin ollen komission asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan nojalla tekemässä päätöksessä 25 sääntöjenvastaisuustapauksesta aiheutuvat taloudelliset seuraukset on kokonaisuudessaan saatettu EMOTRin vastattaviksi.

85 Tästä seuraa, että näiden seurausten määrääminen 50-prosenttisesti EMOTRin ja 50-prosenttisesti Italian tasavallan vastattaviksi johtuu yksistään ajan kulumisesta eli erityisesti komission viiveestä riidanalaisen päätöksen tekemisessä ja sovellettavan säännöstön vaihtumisesta.

86 Koska liian pitkän ajan kuluminen vaikutti näissä olosuhteissa hallinnollisen menettelyn päätteeksi tehdyn päätöksen itse sisältöön, käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaaminen muodostaa perusteen, jonka nojalla riidanalainen päätös on kumottava osittain eli siltä osin kuin siinä määrätään, että Italian tasavallan on vastattava 50-prosenttisesti 25 sääntöjenvastaisuustapauksesta aiheutuvista taloudellisista seurauksista.

87 Kun kysymys on määrältään 500 000 euroa alittavista muista sääntöjenvastaisuustapauksista, joita ei ole sisällytetty 12.6.2001 päivättyyn OLAFin muistioon ja joiden osalta Italian viranomaiset vetoavat myös käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaamiseen, on todettava, että Italian tasavalta on toimittanut ainoastaan kannekirjelmään liitetyn yhteenvedon, jossa mainitaan 36 sääntöjenvastaisuustapausta, joista 22 tapauksen ilmoitetaan olevan vielä kesken ja 14 tapausta ilmoitetaan päättyneeksi.

88 Tästä on palautettava mieliin, että asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdassa säädetään, että ”jos jäsenvaltio arvioi, että määrän takaisinperintää kokonaisuudessaan ei voida toteuttaa tai ei ole odotettavissa, että takaisinperintä toteutuisi kokonaisuudessaan, sen on ilmoitettava erityisellä tiedonannolla komissiolle perimättömästä määrästä ja syistä, joiden takia tämä määrä sen mielestä jää yhteisön tai jäsenvaltion vastattavaksi”. Samassa artiklassa todetaan, että ”näiden tiedonantojen on oltava riittävän yksityiskohtaisia, jotta komissio voi tehdä päätöksen siitä, kenen on kannettava vastuu taloudellisista seurauksista asetuksen (ETY) N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti”.

89 Asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdassa säädetään, että mikäli takaisinperintä ei ole täydellinen, yhteisö vastaa sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien taloudellisista seurauksista, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai muiden virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia rahoitusseurauksia.

90 Tästä seuraa, että vastaavia taloudellisia seurauksia on mahdotonta saattaa näiden säännösten mukaisesti yhteisön talousarviosta vastattaviksi silloin, kun takaisinperintämenettelyt ovat meneillään ja aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperintä on edelleen mahdollista.

91 Edellä olevan seikan valossa niistä tämän tuomion 87 kohdassa mainitussa yhteenvedossa edelleen kesken oleviksi ilmoitetuista 22 sääntöjenvastaisuustapauksesta on todettava, että koska näitä tapauksia koskevat takaisinperintämenettelyt eivät olleet päättyneet, niitä koskevia määriä ei ollut asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1255/1999 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti mahdollista saattaa EMOTRin vastattaviksi.

92 Tämän asian asiankirjoihin tosin sisältyy kaksi Italian viranomaisten toimittamaa tiedonantoa, joiden mukaan seitsemän 22 tapauksesta on päättynyt sen takia, ettei kyseisiä saatavia saada katetuiksi. Nämä tiedonannot oli toimitettu kuitenkin vasta 6. ja 13.10.2006.

93 Asetuksen N:o 1290/2005 49 artiklan toisen alakohdan toisen luetelmakohdan nojalla saman asetuksen 32 artiklaa sovelletaan kuitenkin sääntöjenvastaisuuksiin, jotka on annettu tiedoksi asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti ja joiden määriä ei ole vielä saatu perittyä takaisin kokonaisuudessaan 16.10.2006.

94 Näin ollen on siis todettava, että koska Italian viranomaiset olivat toimittaneet tiedonannot vasta 6. ja 13.10.2006, komission yksiköillä ei ollut ennen 16.10.2006 sellaisten tarkastusten suorittamiseen vaadittavaa aikaa, joiden perusteella ne pystyivät toteamaan, että kyseisiä sääntöjenvastaisuustapauksia vastaavia saatavia oli mahdotonta periä takaisin, ja tekemään sen seurauksena päätöksen siitä, kenen on vastattava näitä tapauksia koskevista taloudellisista seurauksista asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Nämä tapaukset tulivat siis 16.10.2006 lähtien automaattisesti kuulumaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamisalaan.

95 Edellä olevassa 87 kohdassa mainitussa taulukossa päättyneeksi ilmoitetusta 14 muusta sääntöjenvastaisuustapauksesta on todettava, että asiakirjavihkoon ei sisälly asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua Italian viranomaisten erityistä tiedonantoa. Lisäksi asiakirjoihin ei myöskään sisälly minkäänlaista komission tiedonantoa, jossa se vahvistaisi, ettei kyseisiä määriä saada perityksi takaisin.

96 Tällaisessa tilanteessa on todettava, ettei Italian tasavalta ole esittänyt edellä olevassa 62 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa riittävästi sellaista näyttöä, jonka perusteella yleinen tuomioistuin voisi arvioida näitä tapauksia koskevan hallintomenettelyn keston kohtuullisuutta ja vielä vähemmän sitä, voidaanko tämän menettelyn mahdollisesti liian pitkän keston katsoa johtuvan komission yksiköistä.

97 Edellä olevan perusteella on katsottava, ettei ole näytetty, että tässä asiassa tarkoitettujen 36 sääntöjenvastaisuustapauksen osalta olisi loukattu käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatetta.

98 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hyväksyttävä siltä osin kuin se koskee 12.6.2001 päivättyyn OLAFin muistioon sisältynyttä 25 sääntöjenvastaisuustapausta ja hylättävä muilta osin.

Asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan rikkominen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaaminen

99 Italian tasavalta esittää toisen kanneperusteen yhteydessä ensinnäkin määrältään 500 000 euroa ylittävästä seitsemästä sääntöjenvastaisuustapauksesta, että sen kannalta myönteisen päätöksen tekemiselle asetetut edellytykset täyttyivät päätöksen 2006/678 tekoajankohtana, sillä Italian viranomaiset olivat toimittaneet todisteet, joiden mukaan ne olivat toimineet huolellisesti näiden tapausten takaisinperintämenettelyn hallinnoimisessa. Kyseisten tapausten poisjättäminen päätöksestä 2006/678 ja niiden sisällyttäminen riidanalaiseen päätökseen, minkä seurauksena jäsenvaltio määrättiin vastaamaan niitä koskevista määristä 50-prosenttisesti, on täten Italian tasavallan mukaan räikeässä ristiriidassa asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan säännösten kanssa.

100 Italian tasavalta väittää toiseksi komission katsoneen virheellisesti, että Italian hallintoelimet tai virastot olivat syyllistyneet laiminlyönteihin niille asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan nojalla kuuluvien velvollisuuksien täytäntöönpanossa, joten komissiolla ei ollut perustetta määrätä, että Italian tasavallan oli vastattava 50-prosenttisesti tapahtuneeksi väitetyn laiminlyönnin taloudellisista seurauksista sekä määrältään 500 000 euroa ylittävässä seitsemässä sääntöjenvastaisuustapauksessa että riidanalaiseen päätökseen sisältyvissä rajan alittavissa muissa tapauksissa.

101 Italian tasavalta esittää, että sovellettavien kansallisten sääntöjen mukaan kuluneiden aikojen pituus ei yksistään riitä sen osoittamiseksi, että se on syyllistynyt laiminlyöntiin. Kyseinen jäsenvaltio väittää, että näiden sääntöjen mukaisesti se olisi voinut vaatia kyseisten määrien palauttamista kolmannen suorittaman tarkastusten jälkeen AGEAlle ilmoitetuissa sääntöjenvastaisuustapauksissa vasta oikeusviranomaisen tekemän ensimmäisen arvioinnin päätteeksi, jolloin saatava täyttäisi Italian lainsäädännössä kyseisten määrien palauttamisvaatimuksen esittämisen osalta vaaditut selvyyttä, rahassa määrittämistä ja erääntymistä koskevat edellytykset. Tästä seuraa, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon näiden edellytysten täyttämiseen tarvittava aika silloin, kun se arvioi Italian tasavallan vastaavaksi asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 momentin ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan nojalla luettavan tapahtuneeksi väitetyn laiminlyönnin toteennäyttämiseen kuluneen ajan pituutta.

102 Italian tasavalta väittää kolmanneksi, että riidanalainen päätös on virheellinen puuttuvien perusteluiden takia, koska siitä eivät käy ilmi ne syyt, jotka saivat komission Italian viranomaisten noudattamasta huolellisuudesta huolimatta määräämään, että kyseisiin tapauksiin liittyvät kustannukset jäävät 50-prosenttisesti kansallisesta talousarviosta vastattaviksi.

103 Komissio tähdentää, että Italian tasavallan tämän kanneperusteen yhteydessä määrältään 500 000 euroa ylittävistä tapauksista esittämät väitteet eivät koske riidanalaista päätöstä vaan päätöstä 2006/678. Komissio toteaa, että Italian hallitus on nostanut asiassa T-346/06 kumoamiskanteen riitauttaakseen päätöksen 2006/678 siltä osin kuin komissio oli laiminlyönyt ratkaisun tekemisen kyseisistä tapauksista ja että se on jo vedonnut siinä huolellisuuteensa kyseisiä sääntöjenvastaisuustapauksia koskevissa takaisinperintämenettelyissä.

104 Yleinen tuomioistuin muistattaa siitä, että tämän kanteen kohteena ei ole päätös 2006/678 ja että riidanalaista päätöstä ei voida näin ollen kumota tätä päätöstä vastaan kohdistettujen väitteiden perusteella edes silloin, kun ne olisi otettava tutkittaviksi ja katsottava perustelluiksi; nämä väitteet on siten hylättävä tehottomina.

105 Italian hallituksen esittämästä väitteestä, jolla se kiistää syyllistyneensä laiminlyönteihin aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperinnässä sille kuuluvien velvollisuuksien täytäntöönpanossa, on todettava, että väite perustuu virheelliseen olettamaan.

106 Komissio ei ole nimittäin tukeutunut riidanalaisesta päätöksessään Italian viranomaisten laiminlyönteihin määrätessään, että kyseisiä tapauksia koskevat taloudelliset seuraukset jäävät 50-prosenttisesti kansallisesta talousarviosta vastattaviksi. Näin tehdessään se tukeutui asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaan, jonka mukaan niiden määrien, joiden takaisinperintää ei toteuteta neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa, takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista vastaavat 50-prosenttisesti kyseinen jäsenvaltio ja 50-prosenttisesti yhteisön talousarvio.

107 Edeltävässä järjestelmässä yhteisö vastasi nimittäin asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan perusteella sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien taloudellisista seurauksista, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai muiden virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia seurauksia. Antaessaan asetuksen N:o 1290/2005 unionin neuvosto asetti kuitenkin tavoitteekseen muun muassa sellaisen menettelyn käyttöönoton, jonka avulla komissio voi suojata yhteisön talousarvioon liittyviä etuja ja päättää periä asianomaiselta jäsenvaltiolta osan väärinkäytösten vuoksi menetetyistä määristä, joita ei ole peritty takaisin kohtuullisessa määräajassa (johdanto-osan 25 ja 26 perustelukappale). Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädetään näin ollen, että sellaisista määristä, joita ei ole peritty takaisin neljän tai kahdeksan vuoden kuluessa siitä, kun sääntöjenvastaisuus todettiin ensimmäisellä hallinnollisella tai tuomioistuimen päätöksellä, vastaavat yhtäläisin osuuksin kyseinen jäsenvaltio ja yhteisön talousarvio (em. asia Saksa v. komissio, tuomion 49 kohta).

108 Tästä seuraa, että komissio saa kyseisen säännöksen nojalla määrätä jäsenvaltion vastattavaksi puolet väärinkäytösten vuoksi menetetyistä määristä tai määristä, joita ei ole peritty takaisin kohtuullisissa määräajoissa, ilman, että sen olisi näytettävä tapaus tapaukselta, että takaisinperinnän toteuttamatta jättäminen tai kyseisten määrien takaisinperinnän viivästyminen johtuu kansallisten viranomaisten laiminlyönneistä. Takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä tai takaisinperinnän viivästymisestä aiheutuvan taloudellisen taakan jääminen 50-prosenttisesti kansallisesta talousarviosta vastattavaksi on nimittäin automaattinen seuraus pelkästä ajan kulumisesta.

109 Italian tasavallan esittämä väite on hylättävä tässä tilanteessa.

110 Riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttumisesta tehdystä väitteestä riittää, että todetaan, että – kuten komissio perustellusti esittää – koska riidanalainen päätös ei perustu Italian viranomaisten laiminlyönteihin, kun päätöksessä määrätään, että kyseisiä tapauksia koskevat taloudelliset seuraukset jäävät 50-prosenttisesti kansallisesta talousarviosta vastattaviksi, vaan siinä sovellettiin tältä osin ainoastaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa, komissio pystyi täyttämään perustamissopimuksessa määrätyn perusteluvelvollisuuden sillä, että se ainoastaan viittasi viimeksi mainittuun säännökseen. Kuten yleinen tuomioistuin on jo todennut edellä olevissa 47–49 kohdassa, riidanalaisen päätöksen 11 perustelukappaleessa viitataan yksityiskohtaisesti asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaan.

111 Näin ollen riidanalaisen päätöksen perustelut on katsottava riittäviksi tältä osin.

112 Edellä esitetyn perusteella toinen kanneperuste on hylättävä.

113 Kaikista edellä olevista seikoista seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava osittain eli siltä osin kuin komissio määräsi siinä Italian tasavallan vastaamaan 50-prosenttisesti niistä taloudellisista seurauksista, jotka aiheutuvat takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä 25 sääntöjenvastaisuustapauksessa. Kanne hylätään muilta osin.

Oikeudenkäyntikulut

114 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Lisäksi työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdassa määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi tai jos siihen on muutoin erityisiä syitä, yleinen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan.

115 Koska Italian tasavalta on hävinnyt asian muutoin paitsi siltä osin kuin kyse on taloudellisen seurausten vastattavaksi määräämisestä 50-prosenttisesti 25 sääntöjenvastaisuustapauksessa toteuttamatta jätetyn takaisinperinnän takia, Italian tasavalta on velvoitettava vastaamaan neljästä viidesosasta oikeudenkäyntikulujaan ja se on velvoitettava korvaamaan neljä viidesosaa komission oikeudenkäyntikuluista.

116 Komissio on velvoitettava vastaamaan yhdestä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan ja se on velvoitettava korvaamaan yksi viidesosa Italian tasavallan oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä varainhoitovuoden 2006 osalta 27.4.2007 tehty komission päätös 2007/327/EY kumotaan siltä osin kuin siinä määrätään Italian tasavalta vastaamaan 50-prosenttisesti niistä taloudellisista seurauksista, jotka aiheutuvat takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä seuraavissa 25 sääntöjenvastaisuustapauksessa: Coprap (IT/1987/001), Tabacchi Levante (IT/1987/002), Casearia Sarda (IT/1991/001), Beca (IT/1994/009), Soc.Coop.Super (IT/1995/003/A), Vinicola Magna (IT/1995/005/A), Eurotrade (IT/1995/015/A), COASO – Italiana Tabacchi (IT/1995/016/A), Ionia (IT/1995/017/A), Beca (IT/1995/018), Addeo Fruit (IT/1995/021), Quaranta (IT/1996/003), D'Apolito (IT/1996/007), Sibillo (IT/1996/016), Agrocom (IT/1996/019), Procaccini (IT/1996/020), Addeo Fruit (IT/1996/023), Mediterrane Vini (IT/1996/001), Oleificio Centro Italia (IT/1996/029), Procaccini (IT/1997/002), Soc.Coop.Super (IT/1997/006/A), Savict (IT/1997/01), Agricola S. Giuseppe (IT/1997/012), Terra D'Oro (IT/1997/017/A) ja Toscana Tabacchi (IT/1997/018).

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Italian tasavalta vastaa neljästä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan, ja se velvoitetaan korvaamaan neljä viidesosaa Euroopan komission oikeudenkäyntikuluista.

4) Komissio vastaa yhdestä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan, ja se velvoitetaan korvaamaan yksi viidesosa Italian tasavallan oikeudenkäyntikuluista.

Truchot Martins Ribeiro Popescu

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä kesäkuuta 2013

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt 1

Asian tausta 5

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset 7

Oikeudellinen arviointi 7

Asetuksen N:o 1663/95 8 artiklan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan rikkominen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaaminen 7

Määrältään 500 000 euroa ylittävät sääntöjenvastaisuustapaukset 7

Määrältään 500 000 euroa alittavat sääntöjenvastaisuustapaukset 10

Asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan rikkominen sekä perusteluvelvollisuuden loukkaaminen 15

Oikeudenkäyntikulut 17